

M A L D A G I R I O J E  
L L K S Žemaičių Apygardos Visuomeninės Minties  
O r g a n a s

Nr. 3.

1950. II. 16.

1949 m. gruodžio mėn. 15 d.

59 Kalėdų švenčių ir Naujų 1950 metų proga, sveikiname visus kovotojus dėl Lietuvos laisvės.

Nenumaldomai, nors ir iš lėto, artėja neišvengiamos dviejų pasaulių lemiamos grūvatynės, kurių pasėkoje turės žlugti netiesa, neteisė ir nelaisvė; artėja audra, po kurios pasaulyje turės įsiviešpatuoti taika, pagrįsta laisvų žmonių, tautų ir valstybių laisvu bendradarbiavimu, savitarpio pasitikėjimu, draugiškumu ir meile.

60 Karas sudarys palankias sąlygas mūsų Nepriklausomybės atstatymui, tačiau kartu jis pareikalaus naujų aukų. Okupantas varu varys mirti už jo tikslus. Mūsų pareiga - šią duoklę žmonėms sumažinti iki minimumo.

Mūsų Laisvės Kovos laimėjimas grąžins į Tėvynę šimtus tūkstančių kalinių, ir kitų po platumą pasaulį karo išblaškytų tautiečių, kad visi drauge vieningai tęstume savo valstybės atkūrimo ir stiprinimo darbą.

Visiems kovotojams dėl Lietuvos laisvės linkime dvasinės stiprybės, energijos ir sėkmės šiai kovai garbingai tęseti. Lemiamojo žygio trimitai teranda kiekvieną mūsų visiškai pasirengusį.

LLKS TARYBOS PREZIDIUMAS



0000  
0000

LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS 32-JŲ METI-  
 NIŲ PROGA, SVĖIKINAME VISĄ KOVOJANČIĄ  
 PRIEŠ ŽIAURŪJĄ AZIJOS STEPIŲ ŽVĖRĮ -  
 BOLŠEVIZMĄ LIETUVIŲ TAUTĄ IR LINKIME,  
 KAD ŠIAIS METAIS MŪSŲ ŠIRDYSĖ IŠKELTOS  
 GEDULO VĒLIAVOS BUTŲ LIUDININĖAI PAS-  
 KUTINIŲ OKUPACIJOS METŲ IR, KAD 1951  
 METŲ VASARIO ŠEŠIOLIKTA RASTŲ LIETU-  
 VIŲ TAUTĄ NAUJAME, MŪSŲ VALSTYBĖS AT-  
 STATYMO BARE!

R e d a k c i j a.

000 ~~XXXX~~

M. B r a b.

LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖ - MŪSŲ STEKINAS

Prieš daugelį šimtų metų, didžiųjų kunigaikš-  
 čių laikais Lietuva buvo viena iš didžiausių Eu-  
 ropos valstybių. Jos plotas tęsėsi nuo Baltijos  
 iki Juodųjų marių. Su ja skaitėsi visi kaimynai.  
 Deja, vėliau ją visai buvo nužeminę rusai, vokie-  
 čiai, lenkai, kurie galvojo, kad Lietuva jau vi-  
 sa praėity, kad ji netgi bus visai išbraukta iš  
 pasaulio tautų tarpo. Tačiau mūsų tėvynę pažadi-  
 no Daukantas, Valančius, Baranuskas, Basanavi-  
 čius, Maironis, Kūdirka ir daugelis kitų.

Nepriklausomą Lietuvą pradėjo atstatyti būrys  
 sąsijdytasių lietuvių su dr. Basanavičiumi prie-  
 šakyje. Nepriklausomybės paskelbimo aktą pasira-  
 šė Lietuvos laisvės siekiančių partijų atstovai:  
 krikščionys-demokratai, liudiniškai, tautininkai  
 ir social-demokratai. Tik komunistai iš pat pra-  
 džių stengėsi pasmaugti Lietuvos Nepriklausomy-  
 bę, nes jiems Maskva buvo įsakiusi vėl Lietuvą  
 įjungti į Rusiją. Todėl, kada pradėjo griūti kei-  
 zerinė Vokietija, Maskva Lietuvos užgrobiniai šiun-  
 tė raudonąsias gaujas, štitijamhatmasų kariuomenė  
 jiems davė skaudų smūgi. Ji iš Lietuvos išvijo vo-  
 kiečius bermontininkus ir lenkus pilsudskininkus.  
 Taip po sunkių kovų, prieš 20 su viršum metų Lit-  
 tuva tapo nepriklausoma. Maskva 1920 metais irgi

buvo priversta pripažinti Lietuvos nepriklausomybę, nors iš vėliau visą laiką mus pavergti stengėsi.

Naujaisiais mūsų istorijos laikais, dvidešimtu su viršum Nepriklausomos Lietuvos metų visai užtarnautai vadinami aukso amžiumi. Jau pats faktas, kad Maskva įsakė mūsų krašto išdavikams komunistams visai perverti Lietuvos Nepriklausomybę, rodo, jog tie 22. laisvės metai mūsų tautai turėjo ir turi begalinės reikšmės, o Kremlinui didelė kliūtis į pasaulinę viešpatavimą. Hitlerininkai taip pat neigė Lietuvos Nepriklausomybę, nes ji jiems stovėjo ant kelio į Rytų erdvę! Pilsudskanė Lenkija irgi satengėsi mus "broliškai" praryti. Mes viso to neužmiršome. Vis dėl to niekas mums tiek blogybių nepridarė, kaip raudonoji Rusija, kuri 1940 metais pirmoji mūsų kraštą pavergė ir lig šiol ji nežmoniškai naikina.

Tačiau, nors ir žiauriai sutrypta, kiekvienam tikram lietuviui Lietuvos Laisvė tukstantį kartų šviesiau šviečia už kruvinąją "Stalino saulę".

Iš carinės Rusijos sprespaudos išsivadavusiai, pirmojo pasaulinio karo sutrypta, Nepriklausoma Lietuva milžiniškais šuoliais žengė pirmyn. Žemės reforma lenkų dvarininkų sąskaiton daugelį bežemių aprūpino žeme, o dabar visi valstiečiai baigiami versti baudžiauninkais. Koks žiaurus pasityčiojimas! Nepriklausomoje Lietuvoje smarkiai kilo žemės ūkis, nes buvo gaigta skirstytis į vieškiemus. Nepaprastai išaugo pieno ir mėsos gamyba o dabar vienintelė kolchozininko vieltis - žila o ka, nes už ją lig šiol nereikia grievolių duoti. Dabar giriamasi MŠS patarnavimais, bet, jei kolūkis tais patarnavimais ir nesinaudotų, vietiek turėtų valdžiai mpekėti už tai, kas yra pasaulyje traktorius... Kad kolchozai nebūtų patys sau šeiminkai, jie būtina turi prasiskolinti bankui. Štai kaip atrodo Nepriklausomybės netekusio Lietuvos valstiečio naujoji baudžiava! Bolševikai "gal lisi" tų Nepriklausomos Lietuvos lietuvių, kurie su vo noru išvažiavo į Braziliją ar Argentiją. Be abejo, bolševikams būtų buvę daug geriau, kad tie

Lietuviui "savo noru" būtų Sibiran išvažiavę...  
Jeigu turėtų pinigų ir jei MVD išleistų, tai dabar pusė Lietuvos tikrai išvažiautų iš tarybinio "rojaus".

Nepriskausomybės netekimą skaudžiai jaučia kiekvienas Lietuvos amatininkas, tarnautojas ar šiaip miestelėnas. Juk pavergtas lietuvis dabar už viską turi mokėti 10 kartų brangiau! Pav., duonos kg. Nepriskausomoje Lietuvoje kainavo 25 ct., o dabar - 2,5 Rb.; cukraus kg. buvo 1 Lt. 10 ct., o dabar - 12-18 Rb.; pieno litras buvo 10-20 ct. dabar - 2-3 Rb.; bulvių ont. buvo 2-3 Lt., dabar - 20-40 Rb.; žibalo kg. buvo 20 ct., dabar - 2,55 Rb.; kostiuminės medžiagos metras buvo 20-40 Lt., dabar - 200-400 Rb.; batai kaštavo 30-50/Lt., dabar - 400-700Rb. ir t.t. ir t.t.<sup>x)</sup> Štai kodėl pavergėjai nori, kad Lietuvos piliečiai užmirštų Nepriskausomybę: o ką bekalbėti apie dvasinį žmonių gyvenimą tautų kalėjime, kur kiekviena atskirą sėka šnipai, kur spauda, kinas, teatras, radijas verčiasi tik melu ir suklastojimais! Tačiau, broliai lietuviai, kantriai kęskime, ryžtingai kovokime už Nepriskausomybės atgavimą. Laisvė vis garsiau ir garsiau beldžiasi į pavergtų tautų duris. Praėjusių metų rudenį Lietuvos klausimas iškeltas SVO gen. Asamblėjoje. Pajūjų metų išvakarėse vilčių davė per Amerikos radiją lietuvių tautą sveikinęs buvęs Nepriskausomos Lietuvos Respublikos Prezidentas dr. Kazys Grinius. Karo dievas taip pat vis rūsčiau ir rūsčiau pradeda byloti. Praėjusiais metais Sovietų Rusijoje sprogo kažkas panašus į atominę bombą, p šių metų sausio mėn. Japonijoje nuo dviejų bombų sprogo žuvo ar sužeista keliolika tūkstančių žmonių. Pasakutiniu metu Amerika skubiai gamina naujas vandenilenes atomines bombas, kurios tūkstančius kartų stipresnės už pirmąsias. Tai žiaurų ir baisu. Tačiau dažniausia per žiaurumus ir baidumus tautės laisvę praranda ir vėl aigauna. Todėl ir mes minėdami 32-sias Nepriskausomos Lietuvos metines, esame pilni vilties, kad būsime laisvi ir Nepriskausomi.

x) Pasakutiniu metu kai kurių prekių kainos krito. Red.

D r a u g ė

Tiktai žvėries širdis gali  
nėsijaudindama atsiskirti  
nuo gimtiosios žemės.

Romain Rolland.

T R M T I N I U I

Tu ne žvėris. Žmogaus Tu turi širdį.  
Ir verkė ji, kada per sieną važiuoji,  
Ir plyšo ji ir ašarom akis pagirdė,  
Kai tolc Lietuva, jos kryžiai, jos javai...

Žinau kaip miela Tau sapne sapnuoti  
Tas pievas, kur šienelį grėbei kitados,  
Tuos vieškelius, kur meldžias kryžiai samanoti,  
Tas vakaro dainas lietuviškos gaidos.

Žinau koks mielas Tau vakaris vėjas.  
Kaip laiškais jis, kaip tėviškės laukų mintis.  
Bučiuot jį noris, nes nuo Baltijos atėjęs,  
Paglamonėt, kaip žemę migdanti naktis.

Tu myli kryžių Lietuvą. Tu myli---  
Tėvynė ji. Ji Tau kaip kūdikiui mama  
Bet Tavo meilė jai kaip škausmo vandens gilus,  
Nes atmeta ji Tau, išplėšta, tolima....

..... XXXXX .....

Partizanai traktuojami kariuomene,  
o ne banditais tada, kada jie klauso vi-  
nos kariškos vadovybės, nešioja vieno-  
dus ženklus ir elgiasi nepažeisdami tar-  
tautines teises nuostaty.

/Tarptautinė karo teisė/

L L K S BRASME

Kiek sena žmonija, to pat amžiaus ir jos išnie-  
kinimo geismas - vergija. Visgi amžių kovoje žmo-  
nija pasiekė, kad jos gyvenimo tiesa būtų ir jos  
teisė. Šiandieną ta teisė demokratija, o jos išnie-  
kintojai karjami.

Lietuva - neišskirtinė žmonijos dalis; dėl to

ir ji turi pilną teisę žmonijos gyvenimu gyventi. Deja, šią Lietuvos teisę komunizmas išniekino. Tačiau mažai, jis verčia mus, kad savo jėga padėtų jam ir visą žmoniją pavergti.

Kartuvinis, iš to jį kaltinančių sau sėbrų ieško, lyg tai žmonija išsaugojo savo gyvenimą iki komunizmo gėdaymės. Nesenas ir tas laikas, kai, jausmų pagauti tvirtino, kad žmonijai likimą kala nacizmas. Skaudžiai jausmingiesiems apsirikus su nacizmo visagalybe, tenka iš šiandieną žmogaus protui tikėti, kad nacizmas tebuvo įvadas komunizmui savo dienas, vėjuje basisupant, baigti.

Tuo būdu, mumstenka galvoti ne apie savo jėgų atidavimą komunizmui - kartuvėms, bet apie tai kaip panaudoti jas savam žmonijos gyvenimui.

### I. S a v a s g y v e n i m a s.

Mūsų miestelių grindiniai amžius kalbės apie tai, kaip komunizmas elgiasi su tais, kurie tiki žmogaus gyvenimo teise. Ir taip elgiasi su jais dėl to, kad jie trukdo jam lietuvių tautą į Sibirą išvežti, kur jis ją numatęs sau tinkamiausiai į nužemintus vergus išdresiruoti.

Kas tuo abejoja, tam pravertu prisiminti 1941 metų birželio mėn. 14 d. Tada lietuviams šaudyti istrebitelių, MVD, kariuomenės ir jiems panašių nereikėjo; vistiek mū su valdymo metinėms paminėti komunistas paruošė bolševikinį planą, kuriuo 700.000 lietuvių išplanavo vietą Sibire. Ir šio plano neįvykdė tik dėl to, kad teko jam iš mūsų šalies išgaruoti.

Kam iš to mažai, - tapasi židuri į LKP/b/ VI-to suvažiavimo elito sąrašus, kurie paskelbti lietuviškoje komunistinėje spaudoje. Juk tai tikras pasityčijimas iš tų, kurių vardu Lietuva valdoma, o jais pačiais tarp rusų ir žydų pasitaikiusios spragos užkištos. Būkime tikri: jei Stalino pasitikėjimo neverti lietuviškieji Kremliaus bermai, tai tuo labiau tas pats Stalinas nepatikės Lietuva, iki jos teatinė forma savo turiniu nebus bedvasis, rusiškai kalbantis kolchozas.

Tiesa, komunizmas veža tik "kaltus". Tik, jei

1941 metais buvo Lietuvoje komunizmui kaltų, tai šo tų metų VI.22 d., po vokiškos okupacijos, po spontaniško lietuvių ištėjimo prieš komunizmą, jau antrą kartą Lietuvą okupavus, ne tik mus kuo kaltinti turi, bet ir prakeikimui mūsų jam "teisės" užteks, vietiok keršto jis "nerodo": tiesiogiai tautą ne vilku puola, bet Sibirui ją vagia. Ir tai priežastis busimasis karas. Komunizmas irgi turi galvą, bet dėl to jis puikiai žino, kad šiame kare grūsis įsitikinimas už savo gyvenimą su prievarta atvytėis mirti už jiems svetimus tikslus. Žiną ir tai, kad prie vartą karo audroje žus; jos klausius sieji tepaliks nugalėtojų minia prieš įsitikinimą, kuris bus apvainikuotas pergales vainiku. Tad busimo karo laimejimas tuo pačiu gyvenimo klausimą sprendžia; antraid - kurtuvės. Kadangi to karo komunizmas išvengti negali, už tai jo visos pastangos ir nukreiptos ten, kad kuo daugiau įtikinti žmonijos, jog jis jos gyvenimas. Tik negalimas jo kiomis priemonėmis užslėpti nuo žmonijos mūsų jam priešinėms žiaurėjusi jo planus griauia. Bandyti teikinti lietuvių tautai jos "užpelnytą" kerštą reiktų ir žmonijai parodyti komunistą, kuris yra v a l d ž i s.

Prieš neišvengiamą karą komunizmas to labiau bijo, negu mūsų buvimo savuose namuose. Tik tuo reikšiai negali baigtis, nes komunizmui mes kalti štai kuo:

a/visuotinam: lietuviams gyvenant savuose namuose, tiek tolimas nuo jų bėdas, kad ne apie jų sukomanistiną tenka galvoti, o apie tai kaip gelbėti nuo "ištvirkimo" jau sugyvuolinta komunizmo armijas, kurias jįsai priverstas pas mus laikyti.

b/rusiškam: neišvengiamo karo atveju su demokratija mūsų žemė gali jam būti tikru mūsų lauku; visais atvejais jam geriausia, kad Maskvai ginti čia bus rusiška tvirtovė.

Matome, kad maža Lietuva, bet dideliame tarybiniame kūne, komunistiniu požiriu, net per daug kvaila žaizda; išgydimui reikia lietu-

viai iš čia išvežti; komunizmo gyvenimui tam reikalingas išgauti iš jų pačių prašymas; vykstantis ginkluotas prieš komunizmą pasipriešinimas apie tai galvoti nalesidžia.

Bet nebūtų komunizmas tuo, kao yra, jei iš panašių padėčių nerstu išieities; del to ir čia surado čia: užsieniui apgaudinėti jis paskelbe amnestiją, o krašte saunpelankumą laimėti pritaikė žmonijos istorijoje nematyta terora. šio teroro pareiga:

a/paraližiuoti tautos prota,

b/protą nekontroliuojamą tautos valiąto paties troro pagalba priversti iki paniškos komunizmo baimės.

Ši panika ir paliko komunizmui vienintelė viltis, kad jos dėka lietuvių tauta: "savo prašymu" kelsis į broliškas respublikas Sibira.

Deja, anžiams nerami lietuvių tauta ir komunizmo gadyneje savo neramumui palieka ištikima. Tikriausiai jos vaikų nebojimas mirti savoje žemėje, toje pačioje žemėje išsaugo visos tautos gyvenimą laisvam ir nepriklausomam valstybiniam gyvenimui. Šį savo nuosprнді Lietuva vykdo per LLKS.

II. N e b ū t i ž m o n i j a i t u o, k u o  
m u m s y r a k o m u n i s t ų  
n u ž e m i n t i e j i.

Kad prakalbėtų miškai, kuriuos komunisto ugnis ar kirvis miškavietėmis pavertė, kad išsakytų ką yra matę neišbrendami liūnai, kad juodi požemiai pratektų, jie visi liūdytų, kad tik būsimasis karas ir lietuvių nuo to, ką mums nuo komunisto nužemintos tautos palikuonios... Deja, to karo laukimas toks s enas, jog randasi jau lietuvių, kuris taria, verta komunizmui padėti užvaldyti Anglija, JAV, tada tie ponai sužinotų, jog reikia su komunizmu kariauti. Ir ne tiek tenka stebėtis tauriu lietuviu, kuris momentui kentrybės pritzūkės, nugrūdieja savo dantis tuo iš kurib vienitėlio savo išsigelbėjimui sąjungininko viliasi, kiek komunizmo gabumu sau dreugų ieškant: mums jo teroras gundo atkeršy-

ti demokratui, kad anas mus nepadeda iš komunis-  
tinės tironijos vaduotiz: Iš mūsų išleštų turtų  
deka komunistas ne tik geraširdis labdarys, bet  
ir išvaduotojas.

Mes komunizmo klastą jau sotus, bet jos deka  
kaž mes pradėjome gaidauti demokratinės žmonijos  
karo prieš komunizmą, žmonija apie jį tiek žinojo,  
kiek ir mes laisvi būdami. Tada net gi vyravo nuo-  
monė:

-Jei Šimtmečiais nuo gyvenimo atsilikusią Rusi-  
ją kko munizmas galėjo prikelti pergalei prieš  
nauštinę Vokietiją, tai kultūringajam pasauliui  
jis tikrai vertas išbandymo.

Kad šio momento neišnaudojo komunizmas savo ti-  
tikslui - pasaulio užvaldymui, tegalime padėkoti  
jo protui: kai jo sau išbandyti milijonai gaidavo,  
prieš jį kariauti demokratai tegalėjo tik priear-  
ta va romais mirti už jiems svetimus tikslus.

Lietuva karų nelenkiama, dėl to ji žino, kad  
žmonijab karas reiškia neįkanuojamų vertybių sunai-  
kinimu, žmogaus kentėjimu ir jo kraujo auka; ge-  
rai lietuviai prisimena ir Niurnbergą - garantuotą  
žmonijos įstajymą karą pralaimėjusiems bausti; kad  
tuo laiku demokratija karo prieš komunizmą išven-  
gė, paaiškinti galima tiktuo, kad ji yra žmonijos  
gyvenimas, kuris karas leisti gali tik tada, kai  
garantuotas j o laimėjimu. Kadangi, mūsų laimei,  
šis karas neišvengiamas, tad, ko komunizmas, turėd  
da mas progos nepasinaudojo, žmonija tą progą taip  
sudorojo:

a/laisvas nuo komunizmo valdžios žmogus apsišar-  
vao tik žmogui imanomu kantrumu; įvairiose passu-  
lio konferencijose ne tik dantis sukandęs idėmiai  
klausėsi pusberniškų Višinskio svaitėjimų, bet jam  
ir ploje iki to laiko, iki anas įtikino žmogaus  
protu gyvenančias tautas tuo, ką jiems į valdžią  
komunizmas perša;

b/nuo mūsų grindinių šlykščiausiai išniekinti  
lavonai, demokratinės žmonijos rodyti kino filmo-  
se ir spaudos lakštuose, parodė žmonijai, ką jai  
višinskiiniai valdovai neša.

Tai mūsų tautos - žmonijos pergalė: kuo mūsų

mūsų tėvai savo gyvenimą pirkę, tuo iš jų paveldėjimą perduodame aišniais; ko reikalaujama iš žmogijos nesigailėti komunizmo sunaikinimui, tuo pačiu nesibijome jam įrodyti, kad tai būs mūsų žinojimas apie komunizmo paremtas darbas, virštas žmonių jėgų tikėjimu, dėl to žmonijai parodžius, kad ji turi komunizmo sunaikinimui daryti, iš visų pašalių ir pasigirdo priešmirtinis komunistų šaukimas.

Tai žmonijos gyvenimas. Kas tai niekina, - Niurnbergas.

### III. Gyventi visuotiniu žmonijos gyvenimu.

Mūsų amžiaus Lietuvai tenka rūpintis tuo, kaip sunaikinti šio gyvenimo niekintojas - komunizmas. Tai bus pasiekta tada, kai žmonijos teismas, kaip ir nacizmas jį nuteis. Dėkoti turime savo Viešpačiui, kad tai nepaliko vien mūsų viltimi, bet visuotinės žmonijos gyvenimo keliai taip susikryžiyvo su komunistiniu geismu ją pavergti. Kad tai turime netolimoje ateityje.

Komunizmo pagrindu yra SSSR valstabe, kuri, kaip ir kiekviena teisinė valstybė turi savo konstituciją. Tik ši konstitucija, kaip nei vienos kitos valstybės, parengta visam pasauliui užvaldyti, o jei, to besiekiant, komunizmas žatų, kad ji garantuotų jam atgimimą.

Šios konstitucijos, kaip ir viso komunizmo, pasaulinio masto afėra tame: propagandai joje surašytos visos š ventraščio tiesos; jos šiaurien vadovu įvairių tautų išsivadavimo karams; bolševikinis jos taikymas gyvenime taip privalo nušalinti žmogaus esmę, kad apie savistovų komunisto valdytų tautų gyvenimą negalėtų būti nei kalbos; tai komunizmo nelaimės atveju.

Ši konstitucija - SSSR bomba, kuri privalo žmonijos gyvenimą išsprogdinti. Galimos nelaimės atveju, komunizmo galvoje, ji turės atnešti jo valdytoms tautoms kitų globą. Kadangi žmonijos istorija nežino atstikimo, kad kas ilgesnį laiką pakęstų globėjus, tad ir komunisto valdytos tautos, kitų globojamos, kils išsivadavimui. Aišku, pilna švenčiausių teisių stali-

ninė konstitucija geriausiai tiks į vadovus išsi-  
vādavimo idėjai plėsti ir ją vykdyti, o per  
ją, kad ir iš kapų, komunistas pakilimo ir vilia-  
si. Šiuo atveju mūsų svarbu ne vien tai, kad sa-  
vuose namuose gyvendami susilaikytume komunizmo su-  
naikinimo, bet ir tai, kad jo konstitucijos pas-  
mus veikimo pasėkmes nenaikintų mūsų teisių į mū-  
sų nepriklausomą valstybinį gyvenimą. Dėl to: kiel  
nedraugas lietaviui, kurį jis planuoja į Sibirą  
išvežti, tiek pat svetimas tautis gyvenimui yra  
tas, kuris eidamas į kochozus, čia rusams vietą  
užplanuoja.

Per eilę metų nepalūžęs tautos priešinimasis  
komunizmui per partizaninį sąjūdį davė: jį tylo-  
mis į Sibirą išvežti, trokštąs tautoje paniškos  
baimės komunizmas neulaukė; dėl to šalis ne tik  
nekolonizuota, bet ir nesukobhozinta. To pasėko-  
je, tauta ne tik savuose namuose gyvendama gali  
bendrauti su žmonija parengimui kryžiaus karo  
prieš komunizmą, bet, pakertant jose bebandančias  
dygti piktžolės, ji pilnai tinka dar ir savisto-  
viar, nepriklausomam gyvenimui.

Ne vien šios kovos tęsėjimas, bet ir įstengi-  
mas partizaninį sąjūdį sujungti į vieningą tau-  
tos valios reiškėją - LLKS, įgalina tautą derin-  
ti savas jėgas kovoje prieš okupantą ir žmonijos  
gyvenimui tarti: ir raudonosios armijos pagal-  
ba komunizmas neįstengė palaužti tautos tvirtinim-  
mo, kad jis iš mūsų pačių sau valdžią išprieiver-  
ta vo, kad naudotas ir naudojamas teroras tautos  
veliai palaužti, tai yra, komunizmas v e l d ž i a

Už panašius darbus naciis pakartas. Sukime tik-  
ri, ka d Lietuvos liūdi jimas raudonajam Niurn-  
berge LLKS kovos vaizdais įtikina žmonija, jog  
naciis savomis nedorybėmis ir šešėliui komunizmo  
neprilygsta. Tai yra garantija, kad su komuniz-  
mo pelensia ir jo konstitucija iš žmonijos gy-  
venimo išduklės.

Komunizmą, žmonijos gyvenimo priešą, žmonijos  
gyvenimas ir sunaikinti privalo; Lietuva, neiš-  
skirtina žmonijos dalimi būdama, savo gyvenimu  
komunizmo sunaikinimo darbe irgi dalyvauja. Tai

ji atliks par L.L.S. Tuo L.L.S. prasimė yra: Lietuvos gyvenimas tame smėiuje, kai komunistams gėda-vo ūmoniją pavergti.

/IŠ PAR Nr.1./

XXXXXXXXXXXXXX

D r a u g ė

Ž U V U S I A M

Sidabru laukai nušvito,  
Žemė nuostabiai gera.  
Mėnesiena žada ryta,  
O Tavoš nėra...

Bus pavasaris žal'lapis,  
Vėjai debesį nupūs,  
Gers širdis ramunių kvapą,  
O Tavoš nebus...

Laisvė grįš. Tavošis kraujas  
Bus kaip žiedas nuostabus.  
Tėviškai degs Rytas naujas,  
O Tavoš nebus....

.... ----- ....

Ž i ž m a r a s

I LIETUVOS MOKSLINIVIA

Penki su viršum metai tesiasi ūotbūtiniė lais-  
vės kova. Kova tarp pavergėjo ir pavergtojo. Mes  
lietuvisai, anėius buvę laisvi, nesigailime jo-  
kių aukų vergo graadiniams sudaužyti.

Prieš 10 metų ir mes buvome laisvi. Tuomet  
daugelis jūsų buvote maži vaikai ir vergų nepri-  
simenote paskutiniąsias mūsų Tėvynės laisvės di-  
enas.

22 - mūsų nepriklausomo gyvenimo metai,-  
bolševikinio istorijos vadovėliuose,- tuščia  
vieta. Pasakyta tik, kad su užsienio intervenci-  
jos pagalba, buvo sukurta buržuazinė Lietuvos  
valstybė, kuriai pasinaikinus, Lietuvos liaudis  
džiaugsmingai isijungė į broliškų respublikų  
sąstatą. Bet ten nieko napaakyta apie mūsų ta -

me laikotarpyje toli pažengusia kultūra, mokslą ir meną; nepamirėta mūsų to meto pavyzdinga tvarka pastovūs finansai, kurių mums pavydėjo daugelis x mūsų kaimynų. Nutylėta apie 1918 metų, tikrą Lietuvos sūnų-savanorių vašamas, kovas, prieš kėsinusius į Lietuvos laisvę priešus. Vietoje to, daug primarginta apie Kapsuko-Mickevičiaus nepavykusius bandymus sukurti Lietuvos-Baltgudijos respubliką. Arbatskytiant apie mūsų ginklo pasiūlymą - Žalgirio mušį, randame begėdiškai iškraipytus istorinius faktus. Nors pripažįstamas Vytauto genijus, bet mušį, girdi, nulėmę Smolensko pulkai. Argi neprasikiša rusiška tendencija?

Bošševikai, neva, leido mums kurti nacionalinę literatūrą. Bet ir čia kuo blaiviausiai sudėgiam švenčiausieji mūsų jausmai. Vietoje gryo meno, mesmatome meną, kiek tik begalima, panaudotą propagandai. Rašytojas, užžymiai nukrypęs nuo jų nuslytų linijos ir vietoje rašęs apie "meilę tėveliui Stalinui", paminėjęs pilkąjį mūsų gimtosios žemės grumtelį, kuo žiauriausiai "Tiesoje" kritikuojamas. Pavartę bošševikų leidžiamus literatūros ir meno žurnalus "Jaunimo gretos" arba "Švyturys", nerasime nei vieno straipsnio ar eilėraščio, kuris netarnautų bošševikinei propagandai. Kur mūsų senoji literatūra? Jei išleidiama, tai tiražas, palyginus su propagandinėmis brošiūromis, tiesiog ubagiškas. O juk sovietinėje konstitucijoje iškalbingai sakoma, kad kiekvienam SSSR piliečiui garantuojama sąžinė ir žodžio laisvė. Bet mes nebandysime polemizuoti konstitucijos paragrafų, nes kiekvienam yra žinoma, kad Rusijoje yra tik viena tiesa, tai, kad nėra tiesos.

Jums mokylose peršamos tarybinės knygos, tarybinės dainos. Norima visiškai izoliuoti nuo visko kas yra tikrai lietuviška. Betvsunku jiems išrauti iš Lietuvos vaikų širdžių meilę savo kraštui ir to krašto tankų gynėjams. Manau esate girdėję kaimo jaunimo savame ratelyje, paslaudiom dainuojamas dainas apie žuvusį partizaną, apie ištremtą broli, arba satyrinę dainelę apie Stali

ūsus. O tokių dainelių ne kelios, ne pataikaujančių stipresniajam, bet šimtai nuoširdžių, tikrai lietuviškos dvasios, tikrų Lietuvos sūnų-dukry sukurtos dainos. Jų autoriai, einaat iš lūpų į lūpas, ilgainiui pamirštami ir lieka liaudies dainomis ne apie laipojantį vargą, bet apie kraujo upelius, išlaidotus juodoose arimuose! Tai ne kelios "Tiesoje" spausdintos, Šimkaus, Kersako ar Valsiūnėnės, pagal MVD mūzika, parašytos Stalino garbei "liaudies dainos".

Partizanų dainos - liudininkai, kas iš tikrųjų gali didžiuotis liaudies pritarimu ir gražus indėlis į lietuvių liaudies dainų lobyną.

Vartydami menkačius pogrindinės spaudos lapelius, jūs randate viena-kita eilėraštį. Jie - sukėscinio ar žemesnio meninių lygio - bet nėra prievarta sukurti, o nuoširdūs, iš jūsų tarpo išėjusių partizanų ar pogrindinės spaudos skaitytojų balsas. Tokių poetų dabar yra šimtai ir jei nors vienas iš jų prilygs Maironiui ar Brazdžioniui tai liks LKKS pasididžiavimu, išugdžius savo tarpe tautos atgimimo pranašą.

Bona dienu, kad jūs, rytą eidami į pamokas ir vakare grįždami, matyte, sniegu apipustytą ar š kelio dulkėmis apneštą, ant gatvės grindinio pamestą lavoną. Mieste sklinda kalbos, kad tai banditas bijojęs gyvas stoti prieš liaudies teisumą. Bet argi tai banditas? Ne! Tai laisvės kovos didvyris, tikras Lietuvos sūnus, kuris geriau veliū žuti, negu nešti gėdingą vergo dalį.

Politinio la vinčmosi ir istorijos pamokų metu jums daug kalbama apie Tarybų Sąjungos didvyrius. Visi esate matę filmą "Jaunoji gvardija". Dabar pagalvokite, ar partizanas, kuris paskutiniu šoviniu nutraukia savo gyvybės siūlą, ryšiniakas, kuris žiauriausiai kenkinamas, neišduoda jam patikėtos paslapties, nėra tokie pat didvyriai, o labai dažnai ir pranašesni, negu bolševikiniai filmų herojai? Nereikia mums Olego Koševojeaus, ar Marytės Melnikaitės - pakankamai mes turime savo didvyrių, kurių tikrieji vardai paaiškės tik laisvės Rytui išaušus.

Tiesa, kai kas šių eilučių autorių apkaltins

nuobodžiu kartojimu visiems senai žinomų faktų. Tokiems tuojau galima atsakyti: daugiau ar mažiau kiekvienoje gimnazijoje, net kiekvienoje klaseje pasitaiko moksleivių, kurie nesėgėdi nešioti komjaunimo ženklą. Pasiteisinsite tuo, kad priverstė. Bet argi jau visi komjaunuokiai? Jeigu didesnė dalis išvengė įsijungti į komunistinio jaunimo organizaciją, taiž tuo labiau galėjo išvengti mažuma. To priežastys - sąmoningas noras arba nepakankamas atsparumas. Nei vienam, priverstam, ar savo valia įstojusiam, komjaunimo ženklas garbės nesudero, ir, laisvės rytui išaušus, gėda bus prieš laisvės kovą dalyvius. Taigi, prisiminti, nors ir žinomas faktus, visada pravartu. Tuo labiau, kad ateity ši klaida neprivalo kartotis.

Jaunimas, ypač mokyklinis, - tautos ateišis. Bolševikai tai puikiai žino. Privalome to neužmiršti ir mes. Jūs - būsimoji karta, kuri pakeisite dabartinį, tuomet jau nusenusių mūsų inteligentų kadra. Taigi, būkite to verti!

Jūs pergyvenate "Sturm und Drang" laikotarpį, kada jaunosėsus stipriai veikia pašalinės įtakos, o jaunystėje ižiebtas žiburys, pasiliks iki žilam seneliui. Todėl, turėdam i visą tai prieš akis, puoselėkite savyje tikrąjį lietuvišką patriotizmą, nes ką jūs galėsite duoti būsimajai kartai, jaigu patys to neturėsite. Stenkitės, kad gyvenime nepraeitumėte klaidiais šešėliais, bet naują gyvenimą kūriantėiomis, didžiomis sąmenybėmis. Prisiminkite, kad iš piliakalnių žili šiamečiai saka mus, daug ko tikėdamiesi iš jūsų tė vynei, šio didžiojo bandymo laikotarpyje.

Kudirka apie jaunimo ugnį rašė:

.....Tad žvilgterk i darbus jaunų draugų savo ir, viena akimirka, iš naujo atginsi.

Tai ir būkime tais, kurie savo ugnimi gaivintų pavargusius laisvės kovos kryžkelėse. Svarbiausia niekur ir niekada nepamirškite, kad esate lietuviai. Mūsų maža, bet garbingavtauta, atsistojusi ant didžiųjų karų tako ir tiesiog nežmoniškų pastangų reikia, kad išlaikyti jos nedalumą. Todėl kiekvienas, jaunas ar senas, vaikas ar žilas senelis privalo įsijungti į laštuvos laisvės

Kovos Sąjūdžio kovą ir busimosioms kartoms garantuoti naują steitį, kur nebus pavergėjų nei pavergtųjų, kur bus tvarkomasi naujais demokratiniais pagrindais.

Mūsų atgimimo dainius Maironės, carinės priešpaudės metu rašė:

....Jei po amžių kada, skaudas pančiai nukris  
Ir vaikams užtekės nusiblaivęs dangus,  
Mūsų kovos ir kančios, be ryto naktis,  
Ar jiems besuprantamos bus.....

Taigi, ir jūs įsijunkite į tą kovą, kad vaizdas turėtumėte iš savo pergyvenimų, ne iš jos dalyvių pasakojimų. O kovos būrai platus ir reikšmingas daug darbininkų, jei na su ginklu rankoje, tai plunksna prisidėti prie tautos dvasios gėivinimo, nes:

....Mūs tauta, tarp kitų, nors nedidelė,  
Kelį tiesų ir aiškų ji žino,  
Kad nesame jokie pašlydėliai  
Ant kelio didžiųjų kaimynų.

..... XXXXXX .....  
XXXXXX

X A l a n t a s

X X

Ne juodbėriais išjojome į žygi,  
Ne grobio plėšti, žemių svetimų;  
Sesutė mūs pro jovarus nelydi  
Ir nesigirdi maršų triukšmingų.

Išėjom mes, nylėdami šią žemę,  
Kur daugel kryžių rymo pakelius.  
Tiktai tada, kai bus juodai sutemę,  
Ieškokit mūsų santėvų takuos.

Nereikia mums nei deimantų, safirų,  
Derlingų plotų Juodamarij krantuos.  
Tik tos ardvės, kurią likimas skyrė,  
Nelies ranka kariaunos svetimos.

IIIIIIII XXXXX IIIIIIII

## PASIRYŽON IR LAIMĖJONŲ

Tai buvo prieš penkis metus, bet tai nepamirštamai įsmigo atmintin.

1944 m. spalio 7 d. esame jau viduryje fronto ir rusai nuo mūsų jau vos tik keli kilometrai. Laukuose matėsi netvarkingai besitraukia, netvarkingi vokiečių kariuomenės daliniai. Vokiečiai prie Dubysos gatvę mirtiną smūgį, nebeįs tengė žemaitijoje atsilaikyti, todėl rusai ėjo mažai kur sutikdami pasipriešinimą.

Aš, sašaukęs savo būrio LLA karius, perdaviau paskutinius įsakymus ir nurodymus. Atsisveikinimo žodyje palinkėjau, kad kaip iki šiol mūsų būrys buvęs pirmaujantis batalijone, liktų ir atėtyje. Priminiau, kad nors turtais ir žmonių skaičiumi mes didžiosioms tautoms ir neprilygstam, bet mes galime didžiutes tautos kilnumu, dvasia ir ištverme, kurios niekas iš mūsų negali pasisavinti. Palinkėjau, kad išvadavę Tėvyne iš okupantu tap-tume kūrėjais, kuriuos turės apgaubusi garbės ir sukaul pasiektos tikslės dvasios, ir grįžtume į savo senąsias sodybas naujam gyvenimui.

Išsikirsčius partizanams, atsisveikinus su Šeima, persikėlėme į slėptuvę tolinesniam darbui.

Praėjus kelioms valandoms po sodybos apleidimo mylimos tėviškės laukus ėmė ardyti tankai, o nu-skurę mongolai ir vietiniai rusai ieškoti N. Šeimininko. Tas darbas jiems buvo nelengvas. Tačiau po 12 dienų ieškojimo, spalio mėn. 19 d. surado slėptuvę, kur tuo laiku buvau kartu su N. Kov Šn. ir b-no raštininku St. Atplėšę dangtį, du rusai įlindo į slėptuvę, įžiebė degtuką ir, mus pamatę, paklausė: "Kto tam?" ir tuoj smuko lau-kan. Iš viršaus pasigirdo balsas: "Liskite laukan ir pasiduokite!". St. pasiūlė planą: pasiduoti, o paskui ieškoti progos pabėgti. Aš užprotestavau - siūlė kovoti, žoti arba laimėti. Šn. man pritari St. antrą kartą pasiūlymą pakartojus ir iš viršaus rusams liepiant pasiduoti, tariau: "Jei nori- pasiduok, o mes kovosime!"

Išlindus st. iš slėptuvės, aš, pasiruošęs su granata, seku paskui jį. Galva iš slėptuvės iškišęs, matau reginį: du rusai krato st., o prieš mane, automatus štata, dar šeši rusai. Pametus granatą po ju kojomis, dingau slėptuveje. Spręsus granatai, viršuje kilokeiksmi ir dejavimai. Tuo metu iš viršaus į slėptuvę užvirė ugnis. Žemė po kojomis dreba. Persižegnoju, pakeliu akis į prieš kabantį Dievo Motinis paveikla ir meldžiuos: " Viešpatie, jeigu aš galėčiau būti sudingas Tėvynei, padek kovoje prieš pavergejus". Šn. seka mane. Pro akis slekta vaizduotė: kova, gyvenimas mirtis... Už 300 metrų į kovos lauką atkreiptas mažučią vaikų ir žmonos akys. Jaunystė, noras patarnauti Tėvynei; taip mažai dėl jos laisvės, vėdos, kovojau ir kentėjau... Nejaugi reikė s žūti dar kovos pradžioje!

Tuo metu jėgos tartum naujai atgimė. Metu granatą. Nesprogsta. Metu antrą. Sprogsta angoje. Dama pilna slėptuvė. Trokštame, bet rusai nustojo šaudę. Siūlau Šn. prislinkus prie angos, mesti granatą. Galvos likterėjimu sutinka. Paduodu paruošęs vokišką puolamąją granatą su pestiprėnimu/ pririštu 200 gramų tollo gabalu/. Prislankus Šn. prie angos pasigirdo automatų šūviai, bet jau iš/kitos pusės. Šn. prataręs " Aš suzeistas", krito atgal. Apžiūriu žaiždą. Galvoje, nepavojinga, tik kepurės šonas nuncėtas. Liepiu mesti granatą į tą pusę, iš kur girdėjose šūviai. Neapsirikau. Rusai, jausdami pavojų priekyje, apibėgo tvorą, kuri ėjo pro slėptuvę, už jos suguolė ir automatus pro tvorą iškišę, laukia išlendant. Tačiau apsiriko, nes virbų tvorą ju nuo granatų neapsaugojo. Išmetę tris granatas, išlendame iš slėptuvės ir, palikę granatų suardytus rusus, laimingai pasiekėme mišką.

Miške aptvarsčius Šn. žaiždas, jis tart: " Tačiau, pasiryžom ir laimėjom! "

----- 00000 -----

PARTIZANAI

Iš širdies vėl kyla graudžios nyktos silės,  
Vėl ant skruostų žvilga ašara sunki:  
Kur, sakyk, nueisi, nužygiavęs narsiai,  
Kas paguos broliužio liudinčias akis.

Tau gimtajam kaime buvo gražios naktis,  
Kintimi alsavo kepinų beržai.  
Tau laisvam berniukui, tyrai širdei plakant,  
Bėgdavai laukuosna drugeliu pažaišt.

-----  
Bet anąji laimė Tau greit pabodo,  
Tarsi jurginėlis, nužydėjo ji;  
Kas, jei kartais gegės klykia vyšniou soduose  
Ir giesmė žiogelio nuostabiai gaili...

Kai daržely' skleidės rudininės gėlės,  
Už Dubysos siautė nerami daina...  
Išėjai linksmutis Tu iš tėviškelės,  
Gonkose pravirko motina sena...

-----  
Liko nusimimus mylinti mergaitė,  
Ilga gudžia naktį verkė gitara jos,  
Kad iš meilės nieko, nieko nebeloko  
Tarsi iš šilkinės vor'tinklio gijos....

----- 0000 -----

LIEUOVA

Europos žemėlapyje Lietuva -maža žalia dėmė.  
Ją lengva pamirėti. Jos negalima pamirėti: maža  
tauta turi didžią širdį. Lietuvos barbar negali  
pamirėti vokiečiai ir Ostlando vietininkas loh-  
se keikia mažutę tautą, kuri nepanorėjo nusileps-  
ti po visagalės Vokietijos jungu. Dar žiauresniai  
žvilganis yra atkreiptas Lenino-Stalino pa sekė-  
keju.

Žalies kraštas, giriu ir ganyklų kraštas. Ma-  
jame tebuvo ganyklų; tyliai snaudė pagrestučiai  
miškai. Rodėsi, kad negrižtamai praėjo didvyriš-  
ka istorija. Kas bendro tarp valstiečių, veisiai

šių karves ir kiaules ir dabartinių LLKS didvyrių. Tačiau blogai pažįsta Lietuvos sielą tie žiaurūs Lenino-Stalino pasekėjai, kurie galvoja prisijaukinti šiuos tyliaus valstiečius. Lietuvis mėgsta patylėti, bet jo tylėjimas, tai geležis; jis tyli, bet jis nenusilenkia, jis nepasiduoda.

-Atkaklus žmonės, skundėsi vokiečiai.

-Nenusilenkiami,- pasakysime mes.

Bergždžiai Hitleris Lietuvoje norėjo rasti samdinių. Lietuvis moka pasakyti "ne", bet jo "ne" yra sunkus "ne".

Tik vieną minutę susimąstę, pažvelkime į komunizmo pasekmes: suprasime, kad dupta valia žiaurioms mongolų gaujoms. Dabar Stalinas turi įvairių šių suverbuotų pardsidavėlių ir tai visų gražiausia, ką galime apie juos pasakyti. Bet komunizmo viršžmogiškus žiaurumus nėra reikalo ši karta minėti, nes juk patys esame to liūdytojai.

Bet Lietuva, žalia ir tyli, partizanišką kovą žemė, nepasiduos.

----- XXXXX -----

H a g l i s

PA SKUTINIS S.NERIS RILERASTIS

1941 m., okupavus Lietuvą rusams, daugelis mūsų ryšytojų karštai puolė garbinti naujųjų šeiminkų; Liudas Gira, Salomėja Neris, kuri buvo ska itoms viena iš gebiausių lietuvių moterų ryšytojų, P.Cvirka, A.Venclova, K.Korsekas ir daugelis kitų su "džiugsmo ašaromis" pasitiko glergančius sovietinius tankus.

Kilus karui, kai kurie jų, bijodami tautos keršto, pabėgo į Rusijos gilumą, kur turėjo laimės išvysti tikrąjį SSSR "rojų". Vėliau nors ir suprato savo klaidas, bet kelio atgal nebuvo, - kaip išsitarė vienas subolševikėjęs lietuvis ryšytojas, - dainelė jau buvo sudainuota. Grįžus į Lietuvą, mūsų geriamieji pebeivos pradėjo serijomis mirti, o kiti buvo apkaltinti neva turėję ryšį su partizaneis ir areštuoti. Iš "mirusiųjų" tenka paminėti P.Cvirką, L.Girą, S.Nerį.

Jie, kaip nukrypa nuo linijos, sąmoningai buvo es-  
salinti iš gyvųjų tarpo. L.Gira, gulėdama mir-  
ties patale, prašėsis kunigo, bet, deja, jam "pas-  
kutinį patepimą" davė bolševikiniai "angelai ser-  
gai". Jautė sąžinės graužimą ir S.Neris. Gulėda-  
ma Kauno klinikoje, ji labai apgailėjusi savo ank-  
styvesnes klaidas, net mėginusi rašyti, bet ka-  
rankraščiai patekdavo pristatytiems ją "slaugyti"  
šnipams, kurie juos stropiai sunaikindavo. Liko  
tik vienas eilėraštis pavadintas "Atsivertimas"  
/ar "Išpažintis"/, kurį dėdame šiame numeryje. Ži-  
noma tas jos nepateisins, bet apsuosdiname kaip i-  
rodymą kiek nuoširdus yra tarybinis entuziazmas,  
nes tada, kai giltinė pažvelgia į dantis, atsiva-  
ria akys suvedžiotiems "idėjiniamis komunistams",  
bet jau būna per vėlu ir tikrai "nei Dievas, ca-  
ras, nei galiūnas" nenegali pakeisti nepermauda-  
jamo mirties sprendimo.

Žemiau dėdame minėtąjį eilėraštį.

IIIIII O IIIIII

S. N e r i s

### ATSIVERTIMAS

Tarp žydinčių kaštanų  
Raudona koplytelė;  
Tai čia jaunystė mano -  
Nejaugi grįžo vėliai?..

Nuliūdus aš stovejau,  
Filiboriaus prisiglaudus,  
O žmonės ėjo, ėjo  
Ir prie altoriaus spaudės...

Sakydoje kalbėjo kxxxkxxxxk  
Ten Tes iš Galilėjos:  
-Lebūna jai atleista,  
Nes daugel ši mylėjo!

Malda širdy netilpo  
Ir buvo gaudu, gaudu...  
O žvakės tirpo, tirpo,  
Vergonai gaudė, gaudė...

..... IIIIII .....

STALINO DAINELĖ

Aš turiu didžiulę terbą  
Iš šešiolikos lopų  
Ir, iškėles rankoj herbą,  
Savo Kremliuje tupiu.

"Patriotų" terba mano  
Pilnutėliai prikišta,  
Bet jie niekaip neišmano  
Kaip išbėgt, nes užrišta.

Turiu plautuvą ir kūjį-  
Kam užduoti, kemsikiret,  
Kam primint, kaip caras ujo,  
Ka, ir amžiams jais nuveret.

Aš savajai tebai saulė  
Mano rankos - milžinai!  
Ar girdi, platus pasauli,  
Aš gyvensiu amžinai!

IIIIIIIIIIII

IIIIIIIIIIII

T U R I N Y S

1. W. B r a b.	LIEUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖ - MŪSŲ SIEKIMAS.....	2
2. D r a u g ė	TREVIŅIUI/eileraštis/.....	5
3. L L K S	FRASĒ.....	5
4. D r a u g ė	ŽUVUSIAM/eileraštis/.....	12
5. Ž i ž m a r a s	Į LIUVOS MOKSLEIVIJĄ. 12	
6. A l a n t a s	x <sup>x</sup> /eileraštis/.....	16
7. V i l i u s	PASIRYŽOM IR LAIMEJOM.....	17
8. U ž m i r š t u o	l ė PARTIZANUI/eile- raštis/.....	19.
9. U ž m i r š t u o	l ė LIETUVA.....	19
10. W a g l i s	PASKULINIS S. NERIS EILĒ- RAŠĖS.....	20
11. S. N e r i s	ATEIVERTIMAS/eileraštis/...	21
12. D r a u g ė	STALINO DAINELĒ/eileraštis/	22

oooooooooooo 0000 oooooooooooooooooo